

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje „ANT ŠILKINIŲ VASAROS SPARNŲ“ – Karolina Biekšaitė-Jezerska

Karolina Biekšaitė-Jezerska aktyvi Pilaitės poezijos pavasarių dalyvė. Viena pirmųjų startavo ir šių metų Kristijono Donelaičio 300-osioms gimimo metinėms skirtą poezijos renginio pavasarinio maratono „PAVASARIS ŽEMĘ JAU KELIA“ atkarpoje (šioje Naujienu skiltyje žiūrėti įrašą: 2014-05-05). Pasitikdama 90-metį nelieka pasyvi paskelbto vasaros maratono „ANT ŠILKINIŲ VASAROS SPARNŲ“ stebėtoja. Dalinasi posmais. Juose pro šilkinę liaudies poetams būdingų metaforų jūrą smelkiasi šią vasarą mūsų nuotaiką pastoviai kartinantys karinio konflikto Ukrainoje, kurios vakarinėje dalyje po tremties ji daugiau nei keturiasdešimt metų martavo, dūmai:

Prie klėtelės, prie vyšnios
Trypia, nerimsta žirgas,
O prie atviro lango
Diemedis žiedais mirga.

Ir ko žirgas nerimsta
Sukiodamas širmą galvą?
Ar nėra kam atnešti
Karan jot ty mo balną?

Ir ko kasdien motušė
Į baltą kelią žiūri?
Kam turi pasiskusti,
Kad didį skausmą turi?

O didis skausmas Josios –
Tai sunkus rūpestėlis,
Kad iš didžios vainelės
Negrižo sūnužėlis.

* * *

Rūpestėli, rūpestėli,
Tu manęs nepalieki.
Ir didžiu savo skausmu
Mano širdį pasieki..

Tave, aš rūpestėli,
Kaip gėlelę nuskinčia
Ir į brangios žemelės
Purvynėlį įminčia.

Neleidi, rūpestėli,
Nė trupučio nurimti,
O poilsio naktelėj
Pailsėti..., užmigti...

Oj brist brisčia., plaukčia
Į gilų Nemunėlį.

Tą didį rūpestėlį
Mesčia į vandenėlį
Kaip akmenėlį...

Aš klausiu diemedėlio

Kas sugriovė namelį
Langinėm mėlynom,
Kur diemedis žydėdamas
Klausėsi svirties dainos?

Kas nulaužė vyšnią
Baltam nuomete?
Lyg mylimą močiutę
Vis laukiančią manęs?

Kas išdžiovino šulinį,
Kur ašara sūri
Ne kartą semiant vandenį
Nukrisdavo tyli?

Kas apleido darželį
Rankų darbščių?!
Kas apželdė takelį
Mamos pėdų šviesių?

Kas nulaužė berželį? –
Sužinot geidžiu.
Visi visi išėję –
Vien tik tylu, ramu.

Čia liko tik spėlionė –
Ta akmenų tamsa.
Skausmų, vargų šešėliai
Ir užmigus daina.

Palikę viską viską,
Pasiėmę skausmus
Išėjo į žvaigždynus –
Į Aukščiausio namus.

Ir aš čionai užmigčiau –
Prie beržo..., prie akmens
Karčių pelynu kvape,
Miglos pilkos rūke.

Oj neški nuridenki
Tą sunkų akmenėlį
Ant Nemunėlio kranto
Paversk į žilvitėlį.

Palinkęs žilvitėlis
Šakom bangas bučiuoja,
Saulutė iš aukštybių
Vaivorykštę Jiems kloja.